

Reisverslag 2004 - 2005, Kinderen van Viljoenskroon

Viljoenskroon, een kleine plaats in Zuid-Afrika met een voornamelijk zwarte bevolking, ligt ongeveer 150 kilometer ten zuiden van Johannesburg. Hoe kom je daar zo terecht zou je zeggen. Op onze reizen naar Zuid-Afrika, Namibië en Botswana hebben wij steeds dezelfde gids benaderd om ons te begeleiden. Deze Zuid-Afrikaan heet Roy van Vuren en woont even buiten Viljoenskroon, vandaar. Via hem is het ook dat wij contact gekregen hebben met twee kindehuizen. Een waar tien weeskinderen door een familie worden opgevangen en een hospice voor HIV positieve en met aids besmette kinderen. Via Roy hebben we al een paar maal wat aan deze kinderen gegeven. Afgelopen zomer hebben we besloten twee weken naar Viljoenskroon te gaan om wat steun te geven aan deze kinderen en mensen.

Binnen een zeer korte tijd hadden we bergen kinderkleren verzameld. Bij Zeeman, Wibra en Xenos hebben we voor weinig geld veel speelgoed en schoolspullen gekocht. Door ons enthousiasme zijn we er over gaan vertellen;

Vandaar dat jullie, collega's van gebouw M, benaderd zijn door Joyce en Katja. Jullie reacties waren fantastisch en hartverwarmend. Naast een groot aantal kaarten versierd met allerlei leuke dingen hebben jullie ook een mooi geldbedrag bij elkaar gebracht. Met een bijdrage van de afdeling Sport en Beweging kwam dit op bijna € 500,00. Onze kinderen, neven en nichtjes verzamelden ook nog een dikke zeventig grotere en kleinere knuffels.

Ons probleem was hoe krijgen we dit allemaal mee het vliegtuig in naar Zuid-Afrika. Drie koffers, twee heel grote sporttassen en twee rugzakken, los van de handbagage moest mee. We wilden zo weinig mogelijk achter laten.

Op 28 december 2004 vertrokken we extra vroeg naar Schiphol om als een van de eerste in te kunnen checken. Dat is vaak de beste methode om wat gedaan te krijgen bij het personeel. Na vele lastige klanten wordt het steeds moeilijker. Als eersten melden we ons aan en uiteraard krijgen we te horen dat we ruimschoots over het toegestane gewicht zijn. Ik maak de sporttassen open en laat zien dat ze vol met kleren, speelgoed en knuffels zitten en tot onze verbazing was dat al voldoende om zonder een cent bij te betalen alles verscheept te krijgen.

In Viljoenskroon aangekomen waren we benieuwd of Roy afspraken had kunnen maken met de tehuizen. Het zat niet echt mee omdat de weeskinderen voor de twee weken rond Kerst waren ondergebracht bij gastgezinnen die de kinderen mee op vakantie genomen hadden. Bij de kindertjes van het hospice hadden we meer geluk. In de tweede week waren we van harte welkom om kennis met ze te maken en ze zelf de spulletjes te overhandigen.

Als we bij het hospice aankomen wacht ons een verrassing. Niet alleen de verzorgers zijn aanwezig, ook een bestuurlid en zelfs een fotograaf van de plaatselijke krant. Met open armen worden we ontvangen.

Het is die dag tegen 39 graden in de weinige schaduw die er is. Geen airco alleen volop koude zelfgemaakte frisdrank, glazen en kan afgedekt met een netje voor de vliegen en zo. Er wordt ons

uitgelegd dat zij bijna helemaal afhankelijk zijn van sponsoring, de overheid ontkent het probleem van aids en dat betekent geen hulp voor iets dat niet bestaat. In eerdere informatie van Roy dachten we ongeveer twintig kinderen aan te treffen, helaas is de werkelijkheid anders. Op dit moment zitten er 42 kinderen tot vijf jaar in de dagopvang. De ouderen gaan naar school of verblijven in de zeer sobere behuizingen buiten het dorp bij hun ouders die meestal zo ziek zijn dat de verzorging te wensen overlaat. Het hospice kent slechts een verpleegkundige. Zij is het die naast de 42 kinderen in de dagopvang ook de krottenwijken ingaat om de ongeveer 140 andere kinderen tot achttien jaar te verzorgen. Alles op basis van vrijwilligheid en zonder enige vergoeding.

Als we hebben laten zien wat we allemaal bij ons hebben worden de mensen erg enthousiast en worden er plannen gemaakt hoe we het speelgoed kunnen verdelen. Allemaal tegelijk zal niet gaan want dat zou een grote chaos opleveren. Op dat moment komt een van de helpsters vertellen dat een baby van vier maanden, die een paar dagen geleden is binnen gebracht en nog geen vier kilo weegt en al aids heeft, verzorgd wordt door de verpleegkundige. Het kleine ding ligt op een kussen om de longetjes zo weinig mogelijk druk te geven en wordt met behulp van een pompje extra zuurstof gegeven. We kunnen zien dat hij dat fijn vindt. Jammer dat zijn vooruitzichten zo somber zijn. Hoogstwaarschijnlijk zal hij snel komen te overlijden. Schrijnend is het te zien dat deze baby alleen wat afgedankte grote kleren heeft. Meteen wordt een van onze tassen opgemaakt en halen we er een paar nog bijna nieuwe rompertjes uit. Niet alleen wij staan met tranen in de ogen ook de ondertussen toegestroomde meestal zwarte vrijwilligsters duiken in de stapels kinderkleren en houden het niet droog. Maandag daarop zal een feestdag worden. Vele van de kinderen zullen met onze gebruikte kleren worden gekleed.

Met onze rugzakken en tas lopen we naar een ruimte waar een zestal kleine ledikantjes staan waar de allerkleinsten slapen. Maar het is zo heet daar binnen dat ze allemaal op matrasjes en kussens buiten onder de ene grote boom zitten en liggen. Alles wat wij bijhebben wordt op de vloer uitgespreid. Eerst komen de kleintjes. Zij hebben de eerste keus. Heel verlegen en bang komen ze binnen. Schoorvoetend pakken ze snel iets uit de stapel, de auto's zijn zowel bij de jongens als de meisjes het meest in trek. Allemaal krijgen ze een echte Nederlandse "spekbrok", van zoetigheid houden de Zuid-Afrikanen wel. Na de kleintjes komen de groteren van drie, vier en vijf jaar in één grote lange rij binnen. Doordat ze met een hele groep zijn durven ze meer. De grootste hebben meteen de speeltjes te pakken die muziek of geluid maken, de anderen graaien in de knuffels. En natuurlijk ook voor hen wat snoep. Gelukkig hebben we voldoende. Als iedereen iets heeft blijven er nog wat knuffels liggen. Die krijgen zeker een goede bestemming.

Alle kinderen verzamelen zich onder de boom en de fotograaf maakt een laatste groepsfoto. Als dank voor ons zingen de kinderen een paar liedjes voor ons. Weer terug in het kantoortje hebben we nog een geldelijke verrassing voor de leiding. Omdat we alles zonder bijbetaling hadden kunnen vervoeren hebben wij het bedrag van € 500,00 met € 150,00 verhoogd. Het was voor ons moeilijk vooraf te bepalen hoe dit te verdelen. In overleg met Roy hebben we de hospice € 250,00 gegeven. Hiermee waren ze dolblij. Ze zullen ons nog laten horen wat er precies mee gedaan zal worden. Plannen waren er al genoeg. Bij het afscheid werden we door de hele staf uitgezwaaid en ieder van ons wist, zonder ook maar iets te zeggen, dat dit zekere niet de laatste keer zal zijn dat we hier komen.

Ook bij het weeshuis werden we door een hele delegatie ontvangen. Het was een mooi huis dat een half jaar geleden door vele vrijwilligers was opgeknapt. Je kunt zien dat het toch eenvoudiger is om geld en sponsors te vinden voor blanke kinderen dan voor zwarte. Dit weeshuis wordt gesteund door de kerk en ze krijgen per kind een kleine subsidie. Een echtpaar dat zelf twee kinderen heeft fungeert daar als vader en moeder voor de weeskinderen in de leeftijd van 6 tot 18 jaar. Zij hadden ons laten weten dat een van de kinderen 18 jaar geworden was en het tehuis moest verlaten. Nu zijn ze geld aan het verzamelen om een kamer in te richten voor hem dicht bij het weeshuis. Hij heeft werk gevonden in Viljoenskroon en zou door zijn leeftijd gedwongen zijn het huis te verlaten, omdat hij nog te jong is om voor zichzelf te zorgen zou dat grote problemen kunnen opleveren. Vandaar dat wij € 400,00 wilde bijdragen aan de inrichting van zijn kamer. De plannen gingen zelfs zo ver dat het bestuur dacht over de aankoop van een verlaten huis in de buurt. Hoewel de kinderen zelf niet aanwezig waren hebben we toch een goed gevoel over gehouden aan de spullen en het geld dat we daar hebben achter gelaten. De tien rugzakken die we van het College van Bestuur hebben gekregen waren echt een schot in de roos evenals de vele schoolspullen die wij in Nederland gekocht hadden. Voor elk van de kinderen hadden we ook nog een grotere knuffel achter gehouden. Ook deze mensen hebben beloofd ons op de hoogte te houden van de ontwikkelingen.

In de paar dagen daarna hebben we nog meerdere keren via Roy en zijn vrouw Hanna te horen gekregen hoe blij ze waren dat mensen uit het verre Nederland, waar ze zelfs "gewoon" mee konden praten, dit voor de kinderen van Viljoenskroon deden. Als jullie ooit iets willen doen voor deze kinderen door kleren, speelgoed of schoolspullen te versturen dan kun je dit het best doen via Roy van Vuren. Hij zal dan zorgen dat alles op de juiste plek terecht komt. Zijn adres is:

Roy van Vuren
PO BOX 3
Viljoenskroon 9520
Free State Province
Zuid-Afrika